

A KERESZT TÖVÉBEN



A SÜMEGI FERENCES KEGYTEMLŐM LAPJA ♦ III/3., 2011. JANUÁR 13. ♦ ÁRA: 50 FT

„Ó, szép Jézus, ez új esztendőben légy híveidben!”

Milyen új esztendőt kívánunk magunknak és egymásnak? Boldogot? Sikereset? Eredményekben gazdagot? Ha már mindenképpen a három közül kell választani, akkor maradjunk a boldognál, feltéve, hogy köze van a nyolc boldogsághoz, melyről Jézus beszélt. De még inkább: áldott, Istentől megáldott új esztendőt kívánok *A Kereszt Tövében* minden Olvasójának!

Meggyőződésem, hogy Isten részéről nem is lesz hiba az áldásban. Inkább csak az a kérdés, hogy mi készek vagyunk-e befogadni az Ő áldását, megnyitva szívünket, egész életünket életadó szeretete előtt. Készek vagyunk-e az Ő akaratát keresni és azt követni, s az Ő kezéből fogadni mindazt, ami történik velünk. Ha igen, belépünk az Ő áldásának erőterébe, és hozhat jót vagy rosszat a 2011-es esztendő, az mind a javunkra válik, mert Őhozzá visz közelebb.

De az áldást nem elég kérni és elfogadni, hanem tovább is kell adni, áldást osztva mindenkinek, akivel csak találkozunk. Az 'áld' ige latinul *benedicere*, ami annyit tesz: jól mond, jót mond. Ha jót mondunk, ha megdicsérünk valakit, elismerve munkáját vagy éppen erős lélekkel viselt szenvedését, ha köszönetet mondunk áldozatos szolgálatáért, figyelmességéért, hősies erőfeszítéséért, ha biztatjuk és vigasztaljuk azt, aki elkeseredett, ha szavunkkal, mosolyunkkal, tekintetünkkel azt sugározzuk testvéreink felé: „Jó, hogy vagy, merj még jobban létezni, kiteljesedni és élni!” – bizonyos értelemben mindannyiszor áldást adunk, Isten teremtő és fenntartó szeretetét jelenítjük meg és közvetítjük

embertársainknak. Ha a jót keressük és látjuk meg bennük, ezzel valóban közreműködünk abban, hogy Isten kegyelméből jobba is váljanak.

Ide tartozik, amire Balázs atya is felhívta a figyelmet egyik prédikációjában az év végén, hogy tartózkodjunk a rosszat mondástól, a másik háta mögötti kibeszéléstől, a megszólástól, mely megmérgezi az emberi kapcsolatokat, és akadályt gördít Isten áldásának útjába.

Mi, gyarló emberek többnyire úgy vagyunk vele, hogy magunknak nagyon könnyen felmentést adunk, másokban viszont éles szemmel azonnal felfedezzük a hibát, s hamar ítéletet mondunk. A szentek, Isten emberei ezzel szemben mindig magukban veszik észre a rosszat – sőt nemcsak az eszükkel tudják, de nap mint nap tapasztalják, hogy Isten kegyelme nélkül kárhozott érdemelnének –, ugyanakkor a körülöttük élő emberekben mindig meglátják a jót, az Isten-képmást, és segítenek azt minél jobban érvényre is jutni.

Hívjuk ehhez segítségül Jézus nevét az új esztendő kezdetén! (Január 3. a ferences naptár szerint Jézus szentséges Nevének emléknapja.) Ha élő hittel, reménnyel, szeretettel mondjuk ki a legszentebb Nevet, ha törekszünk arra, hogy Benne éljünk, akkor nemcsak imádságunk, hanem egész életünk, leghétköznapibb tetteink is áldássá: beszédes jellé, történelmet alakító szelíd erővé, másokat éltető forrássá lesznek.

Telek Péter Pál



EGYHÁZ A VILÁGBAN

Püspökeink körlevele a Családok évére.

A MKPK Szent Család vasárnapján körlevélben fordult a katolikus hívekhez, a most kezdődött Családok éve alkalmából. Ebből idézünk az alábbiakban egy részletet: „Imádkozunk az idén különös odaadással családjainkért. Legyen a család maga is a közös hit, a közös imádság otthona. Plébániai közösségeink ismerjék meg, tartsák számon a körükben élő katolikus családokat. Maguk a családok is örömmel találják meg egymással a kapcsolatot. Osszák meg egymással ünnepeiket és gondjaikat, segítsék egymást munkával, személyes jelenléttel, tapasztalatok átadásával, és ha szükséges, anyagiakkal is. Büszkeség lehet számunkra olyan családok közösségéhez tartozni, akik gyerekeikkel, bútorral, baráti szóval, betegek ápolásával nap mint nap segítik egymást, akik hordozzák a nemzedékek közötti összetartást, akiknek gondjuk van a magányosokra, az idősekre és a betegekre is. Különös figyelemmel és szeretettel kísérik azok kereszthordozását, akik súlyosan fogyatékos gyermekeket nevelnek! Bátorítjuk azokat is, akiknek megtört a családi életük, tartsanak ki a hitben és az Egyházzal való közösségben.

Kérjük a Szent Család áldását családjainkra, kérjük az első magyar szent családnak, Szent István királynak, Boldog Gizellának és Szent Imre hercegnek közbenjáró támogatását. Kérjük a példamutató családapát, Boldog Batthyány-Strattmann László könyörgését családjainkért és egész nemzetünkért. Amen.”

Karitatív versenykampány. A ferences Autista Segítő Központ és Majorság több mint 25.000 támogatói sms-sel, 1 hónapos jelenlét után első helyezett lett az Angyalok Erdeje elnevezésű karitatív kampányban, s így elnyerte az 5 millió forintos díjat. Az összeget régóta nélkülözött fejlesztési eszközökre és programokra fordítja az intézmény, ahol az oktatás-nevelés mellett szociális-egészségügyi, rehabilitációs-terápiás munka és tanácsadás is folyik. A gondoskodás évente mintegy 100 család számára jelenti az egyedüli segítséget ezen a téren. A normatív állami hozzájárulás az ellátás költségeinek alig több, mint 50%-át fedezi, ezért van szükség jólelkű támogatókra, akiknek mostani, példátlan ösz-

szefogásáért külön köszönetet mond az intézményt fenntartó ferences rend.

Az év vasi embere.

A Vas megyéért Egyesület 13. alkalommal hirdette meg az év emberének megválasztását. A díjat olyan köztiszteletben álló személy kaphatja, aki sokat tett a megyéért a gazdaság, a kultúra vagy a sport terén. A kuratórium az első fordulóban tíz személyt jelölt, közülük döntöttek Sill Aba, a 85 éves, immár közel hetven éve a megyében élő ferences szerzetes mellett. A kánonjogász, egyháztörténész, könyvtáros szerzetes érdeme, hogy a kommunizmus évtizedeiben is egyházi kézben maradt a gyönyörű szombathelyi egyházmegyei könyvtár.



Sill Aba, aki ma is a szombathelyi ferences rendház tagja és a rendházhoz tartozó Szent Erzsébet-plébániatemplom aktív lelkipásztor, 1925-ben a Csallóközben született. 1941-ben lépett a rendbe. Bucsuszentlászlón volt novícius, majd Szombathelyen, a rend főiskoláján és Budapesten a Központi Papnevelő Intézetben hallgatott teológiát. Tanulmányai végeztével ferencesként nem működhetett, így a Szombathelyi Egyházmegye keretében lett lelkipásztor. Püspöke 1956 után a jogban jártas fiatal papot központi szolgálatba hívta. Az egyházmegyei bíróságon jegyzőként, kötelék-védőként dolgozott, majd a püspök bírósági helynöke lett. Közben bekapcsolódott az egyházmegyei levéltár és könyvtár munkájába is, amelynek később igazgatója lett. 1986-tól a szombathelyi székesegyház plébánosaként működött. Amikor a ferencesek visszatérhettek Szombathelyre, Aba atya éveken át a rendház gárdiánja és a ferences templom plébánosa volt.

A Magyar Tudományos Akadémia megbízásából hosszú éveken át kutatta a vasvárszombathelyi káptalan történetét. A kutatómunkájáért kapott díjazásból alapítványt hozott létre, amelyből a szülőföldjéről származó, Magyarországon tanuló egyetemistákat támogatja.

(Forrás: Magyar Kurír, Ferences Sajtóközpont)

Ezen az oldalon hónapról hónapra a fatimai jelenések történetével, utóéletével és ami a számunkra a legfontosabb: nekünk szóló üzenetével foglalkozunk. Ezúttal folytatjuk a jelenések történetének felidézését.

A Szent Szűz búcsút vett a kis látnokoktól. Megnyitotta kezét, amely sugarakat vetett a nap felé. E pillanatban megkezdődött a halhatlan napsoda, miközben a gyermekek tanúi voltak egy másik jelenésnek, mely a nap mellett mutatkozott három folytatólagos képen: Először a Szent Családot látták, a nap jobboldalán; majd Lucia Jézust látta jobbról, balról pedig a Hétfájdalmú Szűzanyát, végül megjelent a Kármel-hegyi Boldogasszony, kezében a skapuláréval. Kérdezhetjük, miért volt e többféle jelenés a napsoda közben. Az egyik magyarázat, hogy a Szent Szűz ezekkel akarta elmélyíteni a hívek és csodálók lelkében a Rózsafüzér Királynéja címet és a titkok hármassorozatát. De a különféle alakjaiban megjelent Szent Szűz azt is jelezte, hogy az ő tiszteletére elterjedt és jóváhagyott formáiban ki-ki a neki legmegfelelőbb, legtetszőbb formában és áhítattal tisztelheti őt, mert mindegyik kedves neki.

A napsoda maga így zajlott le: A Szűzanya kitért kezeiből a napra vetítődő sugarat látva Lucia felkiáltott: „Nézzétek a napot!” A borús és esős délelőtt után mindenki az égre tekintett, s akkor tizenkét percen át megdöbbenő és egyedülálló látványban volt részük. A felhők széteszlottak, az azúrkék égen delelő nap szokatlan színűre változott, bele lehetett nézni, anélkül, hogy vakított volna. Majd hirtelen megingott, mozogni kezdett, és végül, mint egy tűzkerék, saját tengelye körül forgott minden irányban, közben óriási fénynyalábokat lövellve ki magából szerteszét a szivárvány különböző színeiben. A csodás jelenség káprázatos színpompába öltöztette az eget és a földet, valamint a beláthatatlan számú tömeget, mely megdöbbenve, lenyűgözve szemlélte a megindító látványt... Mintegy négy perc múlva a nap megállt egy pillanatra, majd újrakezdte a fények és a színek csodás tán-

cát. Utána, rövid pihenőt követően harmadszor is megismételte, még változatosabban színesebben. De még csak ezután következett a végső, megrendítő meglepetés: a nap egyszer csak kisiklott szédületes körforgásából, s elszakadva az égboltozattól zezugos vonalban zuhanni kezdett, miközben egyre nagyobb hőséget árasztott a megriadt tömegre. Világvégi hangulat és rémület támadt; hitvallás és bocsánatkérés tört fel a szívekből... Majd a nap szédületes zuhanása hirtelen megállt. Amint lejött, zezugos vonalban visszatért a helyére, és lassanként rendes fényben ragyogott újra a tiszta égbolt közepén. Aki nem akarta volna elhinni, hogy amit az imént látott, az nem álom volt csupán, annak bizonyosság lehetett, hogy előbb még csuromvizes ruháját most teljesen száraznak találta.

Ez a minden képzeletet felülmúló tűzijáték nem mást szolgált, mint hogy előkészítse a lelkeket a jelenések valódiságának elfogadására és az ígéretek, üzenetek befogadására.

A nagy csodáról nyilatkozott a területileg illetékes püspök, híres papok, írók, tudósok, közéleti személyiségek tanúskodtak róla, sőt még a szabadgondolkodó *O Seculo* c. újság főszerkesztője is, aki pedig aznap reggel gúnyos cikket írt a jelenésekről, részese lévén a napsodának, két nap múlva meglepően pozitív hangon számolt be az eseményről.

A fatimai jelenések folytatása volt 1925. december 10-én a ponteverdai jelenés, melyben a Szűzanya az elsősombati ajtatósságot kérte, majd az 1929. június 13-i, amikor pedig Oroszországnak a Szeplőtelen Szív számára történő felajánlását sürgette. (Ezt a felajánlást 1942. október 31-én XII. Pius pápa végezte el.) A jelenések egyházi kivizsgálása 1929. június 14-én fejeződött be, és a fatimai püspök 1930. október 13-án hirdette ki hiteles, természetfeletti voltukat, és engedélyezte a Fatimai Szűz tiszteletét.



FERENCES OLDAL

Szent Berárd és társai

Január 16-án az első ferences vértanúkra emlékezünk, akik 1220-ban szenvedtek mártíromságot hitükért. Csupán emberi szemmel nézve haláluk felesleges és értelmetlen volt, hiszen egyetlen mohamedánt sem térítették meg, sőt a keresztényekre haragították azokat. Vértanúságuk példája azonban sokakat vonzott a ferences rendbe, az elsők között azt az ágostonrendi kanonokot, akit ma Pádúai Szent Antalként tisztelünk. Az alábbiakban a Kisebb Testvérek rendfőnökeinek krónikájából idézzük fel történetüket.

„Boldog Ferenc isteni sugallatra hat, életszentségben igen kiváló társát a mohamedánok országába küldte, hogy a katolikus hitet állhatatosan hirdessék a hitetleneknek. Amikor az aragóniai királyságba jutottak, Vitál testvér súlyos betegségbe esett, és mivel úgy látta, hogy betegsége hosszan fog tartani, és nem akarta, hogy testi gyöngesége miatt Isten ügye kárt szenvedjen, a többieknek, öt társának megparancsolta, hogy Isten és Ferenc atya parancsát teljesítve menjenek Marokkóba. A szent testvérek engedelmességek, a beteg Vitál testvért hátrahagyva Conimbriába jutottak. Innét álruhába öltözve elindultak és elérték Hispalimot, a mohamedánok városát.

Egy napon lelkesedésükben a főmecsetig merészkedtek mindenféle vezető nélkül. Amikor azonban be akartak menni, a felháborodott mohamedánok kiáltozva ütni-vern kezdték és nem engedték be őket. Mégis eljutottak a palota kapujáig, és azt mondták, hogy őket a Királyok Királya, az Úr Jézus Krisztus küldte. Midőn a királynak a katolikus hitből sokat előadtak, felszólították, hogy térjen meg és vegye föl a keresztiséget. A király haragra gerjedt, és megparancsolta, hogy fejezzék le őket; később mégis tanácsot tartott a vénekkel, és Marokkóba küldte őket, amint azt ők is óhajtották.

Amint a városba értek, azonnal prédikálni kezdtek a téren a mohamedánoknak. Amikor a király ezt meghallotta, megparancsolta, hogy vessék őket börtönbe, ahol húsz napon keresztül étel és ital nélkül, egyedül az isteni

vigasztalásnak örvendeztek. Akkor a fejedelem megparancsolta, hogy vezessék őket elő. Amikor látta, hogy mennyire állhatatosak a katolikus hitben, mérhetetlen haragra lobbant, és megparancsolta, hogy válogatott kínzásokkal gyötörjék őket, majd külön házba vitette, és kegyetlenül megostoroztatta őket. Akkor a bűnös szolgák a szentek kezét és lábát összekötözték, nyakukra kötelet vetettek, a földön ide-oda rángatták és úgy megostorozták őket, hogy beleik kilátszottak. Sebeikre forró olajos és ecetes edényeket tettek, majd összetörték azokat, és szilánkjaira fektetve egész éjjel kínozták, és harminc mohamedán őrizete alatt kegyetlenül ostorozták őket.

A mohamedánok királya pedig dühtől lihegve megparancsolta, hogy vezessék őket elébe. Az összekötözött kezű és meztelen lábú, vértől csapzott szenteket a király elé vezették. Amikor a király látta, hogy mennyire szilárdak a hitben, a körülállókat kiküldte, asszonyokat vezetett eléjük, és így szólt: „Térjete a mi hitünkre, és megkajátok ezeket az asszonyokat feleségnek, és sok pénzt adok nektek, és az én országomban nagy tisztelet fog övezni titeket.” A boldog mártírok így feleltek: „Nem kellenek nekünk asszonyaid és pénzed, mert mindezeket Krisztus szerelméért szemétnek tekintjük.” Akkor a király kegyetlen haragra lobbanna felkapta kardját, és egymás után szét akarta hasítani a fejüket, de az öldöklésben három kard is tönkrement, és így vadállati kegyetlenséggel saját kezével végzett velük.”

A ferences rend első vértanúit IV. Sixtus pápa avatta szentté 1481-ben.

Istenünk, te Szent Berárd és vértanú társainak dicsőséged viadalával megszentelted a Kisebb Testvérek Rendjének kezdetét. Engedd, hogy amint ők készek voltak érted meghalni, úgy mi is állhatatosan tanúságot tegyünk rólad életünkkel. A mi Urunk, Jézus Krisztus által.

Forrás:

Fr. Kovács Kalliszt OFM: Ferences szentek és boldogok az év minden napjára, Ferences zsolozsma

A templom misztériuma

7. A keresztkút



A keresztkút (*fons baptismale*) ma többnyire a templomhajó valamely kitüntetett pontján található, az órómai építészetben – amikor az előcsarnok még nyitott átrium volt – egy külön erre a célra kialakított kerek alaprajzú épületben (*baptisterium*), míg a bizánci hagyományban, illetve a kopt és a szír templomokban az előcsarnokban kapott helyet. Eredetileg medence formájú volt, s vizébe alámerítve történt a keresztség szentségének kiszolgáltatása, ma pedig a belőle merített vízzel öntik le a keresztelendők fejét (a szülők kérésére ugyanakkor mai is megvan a lehetőség a teljes alámerítésről való keresztelésre). A keresztséget a keresztény ókorban a megvilágosodás szentségének nevezték. Ezért is volt előírás, hogy a keresztelőmedencét oly módon kell kialakítani, hogy felülről és minden oldalról ráessen a fény.

Nagyon fontos szerepet tölt be a keresztény hívő életében a keresztkút, mert ez a Szentlélekben nyert istengyermekségre való születésünk helye. Ezért az ősi liturgikus szövegek az Anyaszentegyház méhének nevezik a keresztkutat, amelynek a Lélek által megtermékenyített vízből új teremtménnyé szült mennyei nemzedék támad. Ez a születés nem kevésbé valóságos, mint testi születésünk, de még nagyobb jelentőségű, hiszen az örök életre szól.

A keresztény élet azonban nemcsak egyszeri vonatkozás ehhez az életadó medencéhez, hanem a Szentháromság egy Isten és mikö-

zöttünk fennálló kegyelmi kapcsolat állandó és titokzatos szimbóluma. Ebben a kegyelmi születésben ugyanis éppen az a csodálatos, hogy ahelyett, hogy elvágják a köldökzsinórt, s ezzel kiszakadnánk a szülőanya testéből, épp ellenkezőleg: a keresztséggel, az Egyház-édesanya medencéjébe leszállva testesülünk belé, s mivel ő Krisztus Titokzatos Teste, rajta mint szülőn keresztül a Szentháromság benső életével kerülünk eleven kapcsolatba. A keresztkút rádöbrent arra, hogy a keresztséggel nem pusztán egy világnézet, egy vallás követői lettünk, nem csupán egy életfelfogás és erkölcsi rend elkötelezettjei, hanem az egész kozmoszt túlhaladva a mindenséget teremtő Ősforrásának, Istennek az életéből részesedtünk. Most konkretizálódik a templomhoz való vonzódásunk és tárul fel ennek a vonzódásnak a teológiai mélysége. Így válik érthetővé Urunk, Jézus szava: „Aki hisz bennem, annak szívéből élő víz forrásai fakadnak” (*Jn 7, 38*), ti. a keresztségbe alámerülve az örök élet isteni forrása a mi bensőnkben is felfakad.

Amikor Szent János a Lélek, a víz és a vér hármasságáról ír (*lásd 1Jn 5,8*), a Szentlélekben fennálló két beavató szentségre utal: a keresztségre és az eucharisziára. Így a templomnak is két lelki középpontja van: a keresztelő medence a hajóban, s az oltár a szentélyben. Az előbbiben a Szentlélek teremtő erejével a víz ad új életet egyszer s mindenkorra, az utóbbiban pedig ugyanezen teremtő és Jézust a sírból feltámasztó Lélek által a szent test és vér táplálja bennünk a keresztségben nyert életet.

Mindkettő Jézus sajátos eljövetele. A keresztségben Jézus istenfiúi életéből részesedve az ő képére alakulunk – a szent test és vér vétele által megváltó halálában és dicsőséges föltámasztásában merülünk alá, és jövődicsőségünk zálogát kapjuk. A templomhajóban is Jézus eljövetele valósul meg a keresztkút vize és a Szentlélek által, s a szentélyben is, a Szentlélek erejével szent vérré változtatott bor által. Így a templom hajójának és szentélyének együtt teljes a tanúságtétele, hiszen Jézus Krisztus az, aki víz, vér és Lélek által jött el és jön el (*lásd 1Jn 5,6*).

Fr. Barsi Balázs OFM: A templom az időben és az örökkévalóságban c. tanulmánya nyomán

(NEM CSAK) FIATALOKNAK**Názáret iskolája**

A család értékeinek felmutatása, intézményének erősítése érdekében a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia meghirdette a Család Évét, mely 2010. december 26-tól, Szent Család vasárnapjától 2011. december 29-ig tart. A Család Éve alkalmából ebben a rovatunkban Balázs atyának a názáreti Szent Család mindennapi életéről szóló írásból közlünk részleteket.

Bevezető

„A názáreti ház iskola. Tudniillik az evangélium iskolája, amelyben elkezdjük megismerni Krisztus életét. Itt válik ugyanis számunkra világossá annak az útja-módja, hogy hogyan juthatunk el könnyen annak felismerésére: kicsoda is Krisztus?” – mondta VI. Pál pápa szentföldi üzenetében, amikor 1964-ben felkereste az Úr Jézus gyermek- és ifjúkorának helyszínét. Ehhez kapcsolódik jelenlegi Szentatyánk, XVI. Benedek pápa, aki 2010 őszén, a Sagrada Familia templom felszentelésekor hangsúlyozta, hogy „a názáreti szent család mindig is a szeretet, az imádság és a munka iskolája volt”. A pápa egyik nagy témája a család. Újra és újra emlékeztet rá, hogy az örök Ige a család ölében lett emberré: kiüresítve önmagát mindenről lemondott, de arról nem, hogy családban testesüljön meg. Igen, mindenről lemondott az Istenember, amikor erre a világra jött, mindenről, csak Máriáról és Józsefről nem, vagyis arról, hogy szerető családba szülessen és abban nevelkedjen.

A szeretet roppant fényűzéséről nem mondott le az Isten, mert úgy gondolta, hogy az minden embernek kijár; enélkül megőrülnénk, s még Isten Fia sem lehetne normális ember. Ezért kiválasztotta azt a lányt, akinek szíve a világon a legfogékonyabb volt Isten csodálatos működésére, és azt a férfit, aki a történelemből valószínűleg egyedül volt képes elfogadni Szűz Mária titkát. Isten nem olyan szülőket választott Fiának, akik két diplomával rendelkeznek, nem fővárosiakat, nem gazdagokat, hanem szegényeket, egyszerűeket, tanulatlanokat, de olyanokat, akik zseniálisak voltak Isten-

re, és úgy tudtak szeretni, ahogy csak ember tud szeretni a földön. Mária és József között olyan mélységes szeretet volt, melyhez fogható nem volt azelőtt, s nem is lesz soha többé férfi és nő között. Mária főállású anya és feleség, József pedig ugyancsak főállású atya és férj volt.



Ha szép gyermekkorunk és családi otthonunk volt, akkor egészen biztos tapasztalunk van az édenkertről, mert a boldog gyermekkor hiteles képe, mintegy szentségi jele a paradicsomi állapotnak. A bőrünkön éreztük, hogy feltétlenül szeretve vagyunk, és magától értetődő természetességgel elfogadtuk, hogy létezésünkre igent mondtak. Szüleinknek semmi hasznuk nem volt akkor belőlünk, semmi céljuk nem volt velünk, elfogadtak, szeretetük elérte létezésünk legmélyét, és ennek fénye mindent beragyogott körülöttünk. Ez az édenkerti megvilágítás. Az a kisgyermek, aki valaha voltunk, úgy tudta, hogy öröktől fogva és mindörökké szeretve van, hiszen a szeretet legbenső természetéből fakadóan örökkévaló.

Nagyon messzire vezet ez a felfedezés. Nyilvánvalóvá teszi, hogy Isten elsősorban az emberen, az emberi szereteten keresztül van jelen a világban. Isten az embert a saját képére teremtette, pontosabban – és ez a látásmód Szent Ferentől Boldog Scotus Jánoson át napjainkig a szegény ferences rend legnagyobb kincse – a megtestesült Ige képére. Isten legtökéletesebb jelenléte a világban maga Jézus Krisztus. Földi létének csaknem kilenczted része, harminc év csendes tudomásulvétele annak, hogy szeretve van; nyilvános működésének három éve annak kimondása, hogy minket is szeret az Isten általa; háromórányi szenvedése pedig, amikor megbocsátja bűneinket, arra való, hogy bűneink ellenére se féljünk a szeretettől.

Fr. Barsi Balázs OFM

Balázs atya válasza

Kérdés:

Vajon Jézusnak is nehezebbre esett engedelmeskednie, szót fogadnia a szüleinek, megtenni valamit, amihez nem volt kedve, vagy ez mind csak a bűn következménye bennünk, és őt nem érintette?

Balázs atya válasza:

Azt hiszem, a másokhoz való alkalmazkodás, az engedelmisség a bűntől függetlenül is erőfeszítést kíván, illetve nagy-nagy bizalmat. Gondoljunk csak bele, két ember mennyire más, két külön világ, különböző igényekkel, eltérő ízléssel, sajátos viselkedéssel. Ebben az értelemben el tudom képzelni, hogy olykor adódtak helyzetek, amikor Jézusnak nehéz lehetett engedelmeskednie szülei kívánságának. Olyasféle dac, ellenkezés viszont biztosan nem volt benne, mint ami a mi bűn miatt megromlott emberi természetünkre jellemző. Az ő emberi fejlődése, belső növekedése olyan ártatlan és gyönyörű bontakozás volt, mint amikor a fák bimbót, virágot, levelet, majd gyümölcsöt hoznak, csak éppen tudatos szinten, amitől ez a folyamat még szebb, még értékeesebb. A mi fejlődésünk ezzel szemben a bűn miatt teli van fájdalmas bukásokkal és újradzésekkel.

Az, hogy Jézus tanult, azt jelenti, hogy mindentudásáról, mindenhatóságáról lemondva sorsközösséget vállalt velünk. Jézus emberi természete nem volt megterhelve az eredeti bűnnel, személyes bűne sem volt, úgyhogy önmagában nem, ugyanakkor a környezetében találkozott a bűnnel és annak következményeivel, s az ezzel való minduntalan ütközés bizonyosan nagyon nehéz lehetett számára. Fokozatosan meg kellett tanulnia, mi az, amit az emberektől el kell viselnie, és mi az, amit nem, miben engedjen és mihez ragaszkodjon, illetve hogyan képviselje Isten ügyét az emberek szolgálatára, de nem kiszolgálva a bűn miatt megromlott vágyaikat. Ez a bűn miatti diszharmónia okozta, hogy az Olajfák hegyén

nehéz volt emberi akaratát alárendelni mennyei Atyja akaratának. De számára természetes volt, hogy mi szolgálja a nagyobb szeretetet, hogy az Atya nem akarhat neki rosszat, ezért nagy bizalommal ráhagyatkozott, egészen utolsó leheletéig a keresztén.

A Szent Ferenc-i engedelmisségre ugyanez jellemző. Ferenc egész életében azt kereste: „Mit akarsz, Uram, hogy cselekedjem?”, és a szerzetesi, illetve általában a keresztény engedelmisség lényegében pontosan ez: az Úristen akaratának a keresése.

Ez állandó reflexiót igényel tőlünk: vajon ez a gondolat az Úristentől jön, vagy csak az én elmém, ösztönvilágom, romlott emberi természetem sugallja, netán a sátán incselkedik velem? Ennél sokkal könnyebb áthárítani a felelősséget, és azt mondanom: amit az előljáró mond, az szóról szóra Isten akarata. Ez infantilis engedelmisség, amivel nem azt akarom mondani, hogy az előljáró szavában, utasításában vagy tiltásában ne lehetne benne Isten akarata. De az igazi engedelmisség nem egy parancs vak követése, hanem állandó tapogatózás, vívódás, imádság során kikristályosodó, szabad és felelős emberi magatartás.

Eközben nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a bűn lelki felfogóképességünket is megrongálta, úgyhogy – a szentek rendkívüli kinyilatkoztatásaitól eltekintve – egyikünk sem képes egészen tisztán felfogni az isteni üzenetet. Vagyis imádságban folyamatosan felül kell vizsgálni és meg kell tisztítani azt, amit mi isteni sugallatnak gondolunk. Hiszen, amint már mondtam, az engedelmisség lényege Isten akaratának a keresése. Szabad egyszer keserűen leborulni az oltár előtt, elpanaszolva az Úrnak, hogy egyedül vagyok, hogy nem értenek meg, máskor kérni, hogy világosabban lássam, mit is kell tennem, végül hálát adni Istennek, akkor is, ha nem általam valósította meg a tervét, vagy hagyta, hogy mások érdemként, esetleg a nevemet sem említve tekintsenek arra, amiért én küzdöttem és fáradtam. Hiszen nem az én szerepem a fontos, hanem az Úristen dicsősége.



Január 17–23. között kerül sor az ökumenikus imahétre, melynek során idén Jeruzsálemből, az anyaegyházból érkezik az egységre szóló felhívás a világ minden egyházába. Kétezer évvel ezelőtt

Krisztus első tanítványai Jeruzsálemben gyűltek össze, ahol Pünkösdkor megtapasztalták a Szentlélek kiadását, és mint Krisztus Teste egységben élő közösséget alkottak. Bár a jeruzsálemi ősegyháznak sok külső és belső nehézségben volt része, tagjai „állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban” (ApCsel 2,42).

Ez a híradás, mely a 2011. évi imahét mottójául is szolgál, az első jeruzsálemi egyház eredetéhez vezet vissza. Ihletet ad, megújulásra hív és a hit lényegéhez való visszatérést jelenti. Emlekeztet arra az időre, amikor az egyház még *egy* volt. Négy elemet látunk, amelyek az első keresztény közösség ismertetőjelei voltak, és amelyek az egyház életének és egységének pilléreit jelentik. Először is, az apostolok adták tovább adták az Igét. Másodszor, a korai hívők fontos ismertetőjele volt a testvéri közösség megélése mikor egybegyűltek. A korai egyház harmadik ismertetőjele az eucharisztia/úrvacsora ünneplése, a kenyér megtörése volt. Ekkor emlékeztek arra az Új szövetségére, amit Jézus szerzett szenvedésével, halálával és feltámadásával. A negyedik elem pedig a kitartó imádság gyakorlata.

A mai jeruzsálemi egyház helyzete sok tekintetben hasonlít a Szent Városban élt első keresztényekéhez. A jelenlegi közösség sokszor átéli a korai egyház örömet, szomorúságát, igazságtalanságát, egyenlőtlenségét, megosztottságát, de hűséges kitartását is, és felismeri az őskeresztények közötti szélesebb egységet. Ezt a kegyelmi tapasztalatukat is szeretnék megosztani a világon szétszórodott valamennyi krisztushívóval.

Az ökumenikus imahét alkalmából *dr. Erdő Péter* bíboros, prímás, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke, valamint *dr. Szebik*

Imre ny. püspök, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának elnöke közös levélben fordult a keresztény, keresztyén hívekhez. Levelükben így fogalmazzák meg a krisztushívek egységtörekvésének és ezen belül az idej imahét közös imádságainak gyümölcsét és célját: „A széthulló családok, a bizalmatlan munkahelyi légkör, egy nemzet érdekek mentén történő elherdálása, földrészek és nemzetek közötti feszültségek diadalmaskodása, a természet és a társadalom sóhajtozása mind-mind gyógyulást meríthet abból a közösségből, amelyet Krisztus kegyelme és szeretete határoz meg. Az ez évi imahét estéin az ősegyház közössége elevenedhet meg, ha együtt figyelünk az apostolok tanítására és együtt elmélkedjük át, hogy hogyan is történt ez az első pünkösöd után. Erő töltötte el a tanítványokat, a Szentlélek ereje. Ezt kell sugározunk ma is mindenhol, ahol az összetartozók a bűnös gyarlóság miatt széthullanak. Az ősegyház tagjaihoz hasonlóan mi se fáradjunk bele a tanításba, az áldozatos közösség gyakorlásába és az imádságba.”

Imádság a keresztények egységéért

Álát adunk neked, Atyánk,
az életért és az ismeretért,
amelyet nekünk, szolgálidnak
Krisztus által kinyilatkoztattál,
Dicsőség legyen Neked mindörökké!
Amint a kenyér asztalunkon egygé lesz,
egybegyűjtve távoli földek
szerteszórt gabonájából,
úgy legyen egy Egyházad
a föld végső határáról
összegyűjtve a Te országodban!
Mert Tiéd a dicsőség és a hatalom
Jézus Krisztus által, mindörökkön-
örökké.

Ámen.

Lapunk elektronikus változata több más információval együtt megtalálható az interneten a www.sumeg.ferencesek.hu oldalon.